

SHARON J. BOLTON

PRASK LINA

MILUJE TĚ.

NAJDE TĚ.

Prasklina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz



Sharon Bolton

Prasklina – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

SHARON J. BOLTON

**PRASK
LINA**

SHARON J. BOLTON

PRASK
LINA



2021

Pro Lupe, která mě rozesmává a udržuje v kondici.

První část

JIŽNÍ GEORGIE

Současnost

„Země přirozeně odsouzené k věčné mrazivosti:
kde nikdy není cítit teplo slunečních paprsků:
čehož hrůzný a divoký aspekt nedokážu slovy popsat.“

Kapitán James Cook, 1775

1

Není to loď. Je to plovoucí ledovec. Ach, díkybohu. Od-
táhne dalekohled od očí a ucítí v hrudi zabušení. Třeba jí srd-
ce znovu začíná tlouct. I přes zákaz kouření na celém ostrově
vytáhne cigarety, protože pokud dokáže ovládnout třas rukou
natolik, aby si připálila, snad opět získá kontrolu nad situací.
Ve větru se však plamínek nechce rozhořet.

Ještě jednou přejede očima čáru horizontu. Malá tečka
v dálce je pořád ledovou krou, zvolna plující směrem na vý-
chod do nekonečné ledové nicoty, která obklopuje Antarkti-
du.

Oceán je dnes rozbouřený, má stejně ocelově šedou barvu
jako obloha a zčeřené vlny připomínají skleněné střepy. Bou-
ře zde propukají velmi náhle a sluneční svit pak v jediném
mžiku nahradí temnota. A třebaže jí špatné počasí hraje do
ruky, protože pozdrží loď, nepotrvá věčně.

Poslední loď sezóny. Už jen tahle. Pak bude v bezpečí.

Myslí na strach, jenž ji svírá, jako na rakovinu, která jí ro-
zežírá svaly, orgány a kosti, a neustále se rozlézá, až z jejího
těla nakonec nezbude nic víc než páchnoucí, rozkládající se
masa hmoty napínající kůži k prasknutí jako příliš nahuštěný
balón. Ten děs se nevyhnutelně musí nějak vydrat na povrch.
Uvažuje, jak se to projeví. Jekotem? Zoufalým vytím k smrti
vyděšeného tvora?

Na mobilním telefonu zapípá upozornění, které jí oznamuje, že i když se ocitla na samém pokraji zmaru, život prozatím ještě nekončí. Obrátí se k odchodu a ví, že už jí docházejí místa, kde by se mohla ukrýt.

Až na samý kraj světa. Až tak daleko utekla tentokrát.

Ale ani to nestačí.

2

Felicity

Jednoho rána na sklonku března, kdy na jižní polokouli končí léto, stojí vysoko na ledovci König na ostrově Jižní Georgie žena. Má vysokou ztepilou postavu Amazonky, dlouhé stříbřitě plavé vlasy severské princezny a oplývá tím jemným půvabem, tak typickým pro Angličanky. V tu chvíli však nic z toho není patrné. Speciální potápěčský oblek do chladných vod smazal jakékoliv ženské rysy a tvary a proměnil ji v bezpohlavní bytost, která je k nerozeznání od muže sedícího v podřepu na ledu kousek opodál. Zatímco muž se věnuje své práci, kontroluje tlakové láhve, ventily a zátěžové opasky, Felicity dojde k okraji modrého ledovcového jezera. Pod nohama jí křupe ušlapaný sníh.

Led všude kolem je tak bělostně oslnivý, až bodá do očí, jezero však jiskří duhovou modří jako průzračný safír. Felicity do něj upřeně hledí. Jeho hloubka je nezměrná a je stejně podmanivá jako děsivá. Jako by člověk hleděl do věčnosti.

Sklopí oči k dopisu, který drží v ruce.

Nejdražší Felicity,

konečně jsem tě našel. Jižní Georgie? No ne! Věř mi ale, má drahá, že není na světě místo, kam bych tě nenásledoval –

Na rameno jí dopadne něčí ruka. Nadskočí zděšením a dopis upustí.

„Promiň, omlouvám se.“ Jack překvapeně o krok ustoupí. „To jsem jen já.“ Ztiší hlas. „Jsi v pořádku?“

V hrdle má knedlík, který nemůže spolknout. „Jsem v pohodě,“ vypraví ze sebe chraptivě, „jen nervózní.“

Jack přimhouří oči do úzkých škvírek a pak se shýbne k ledu. „Něco ti upadlo. Takhle se ti to ale rozmočí.“

Zvedne dopis.

„Jasně, já vím. Dovolíš?“ Felicity mu papír prudce vytrhne, sehne se a schová ho do brašny s potápěčskou výstrojí.

„Flick. Co se děje?“

Musí se sebrat. Má čas. Je připravená, i když dojde na nejhorší. Jen musí zvládnout dnešní den.

Narovná se. Jack pořád mluví tichým hlasem, aby ho slyšela jen ona. „Flick, vážně. Zvládnu to sám. Můžeš mi odsud říkat co a jak. Nemusíš –“

Jak je snadné se na Jacka za normálních okolností usmát. Má tak upřímnou a laskavou tvář, tak bezvýhradně důvěryhodnou. Dnes se však Felicity k úsměvu nedokáže přinutit.

„Jsem v pohodě,“ odvěti. „Pojďme na to.“

Nasadí si podvodní komunikátor a za několik vteřin jí v uších místo větru kvílícího na sněhu zní statické praskání vysílačky. Jack jí podá potápěčskou masku a Felicity na malý okamžik zaváhá, jako by to snad mohlo být naposledy, kdy uvidí půlkruh zasněžených hor, bledé tyrkysové nebe a stín křídel letícího albatrosa na stříbřitém ledě. Pak si masku nasadí.

„Flick? Slyšíš mě?“

Hlas ve sluchátku patří Alanovi, dalšímu z jejich z týmu. Stojí necelých dvacet metrů od okraje jezera a bude ponor řídit ze břehu.

„Jasně a zřetelně.“ Felicity nechá Jacka, ať jí nasadí na záda tlakovou láhev.

PRASKLINA

„Tým na ledovci König základně v King Edward Point,“ zaslechne. „Dvacátého druhého března, devět hodin patnáct minut. Flick s Jackem jdou dolů. Třicetiminutový ponor. Umístění hloubkového čidla a podvodní kamery. Podmínky dobré.“

„Opatrně a v klidu,“ odpoví základna. „Žádné zbytečné riskování.“

„Připravena, Flick?“

Na její pokyn Jack vykročí a vzápětí ho spolkně modrá vlna. Felicity ho následuje a padá do světa bolesti. Šok z ledové vody. Donutí se zhluboka dýchat a čeká, až si tělo přivykne na chlad. Když se Felicity zklidní natolik, že dokáže otevřít oči, vidí, že Jack drží podvodní kameru. Pohlédne vzhůru a pevně uchopí hloubkové čidlo, které k ní klesá dolů od hladiny.

„Tak jdeme na to.“ Ve vysílače zní Jackův hlas podivně cize.

Vyrazí dolů a pohltí je tichý svět modré a bílé, ve kterém jediný zvuk představuje jejich hlasité namáhavé dýchání. Felicity s Jackem plavou podél ledové stěny, na které jejich čelovky osvěčují fantastické tvary vytvořené ledem. Cíví na ně tváře, z ledu vyskakují bájná stvoření a podivní tvorové se plazí v prasklinách.

Modré ledovcové jezero vzniká každé jaro z tajícího ledu. Teď se už pátý měsíc plní vodou, ale brzy, někdy během příštích pár týdnů, možná dokonce již dnes, led na jeho dně pukne a pak všechna voda z jezera vyteče. Stovky tisíc kubických metrů vody z roztátého ledu se proženou skrytým spletitým systémem přírodních odvodňovacích kanálů a koryt a vytečou až do skalního podloží, odkud se pak voda povalí dál, až se nakonec vlije do Jižního Atlantského oceánu. Při uvolnění takové masy vody mohou začít praskat ledovce, a až k tomu dojde, do oceánu se s hlukem zřítí další ohromná ledová kra. Panují domněnky, že modrá ledovcová jezera hrají zásadní roli v pohybech ledovců a odlamování ledových ker.

Zvukový signál na Felicityině hloubkoměru oznámí, že doplávali k místu, kam mají umístit kameru a hloubkové čidlo, které budou během následujícího týdne zaznamenávat pohyby v jezeru. Felicity se vznáší ve vodě nad plochou ledovou římsou a beze spěchu pečlivě upevňuje přístroje na místo.

„Zapínám to, Alane,“ oznámí.

„Vydrž. Jo! Máme to. Vypadá to dobře, Flick. Jaký to tam dole je?“

Felicity zahlédne Jacka o kousek níž pod sebou, jeho neopren je v hluboké modři přízračně bledý.

„Myslím, že to slovy vyjádřit nedokážu,“ odpoví Alanovi.

Jack se vrací nahoru k ní. Plave rychle, cítí se ve vodě stejně doma jako miliony lachtanů žijících kolem Jižní Georgie.

„Co myslíš?“ zeptá se, když se dostane na její úroveň. „Cítíš se na to?“

Byl *to* její nápad. Ale nyní, když se nachází v samém srdci jezera, se *ten* nápad jeví úplně jinak. Mohlo by *to* být velmi nebezpečné.

Na druhou stranu, lze umřít na horších místech.

„O co jde?“ ozve se chrčivě ze břehu Alanův hlas.

„Přemýšlíme, že rychle omrkneme, kde to tu má odtok.“ Jack nepřestává hledět Felicity do očí a čeká, co odpoví.

Jde o zcela neprokázanou teorii, že se někde v nejhlubší části jezerního dna nachází odtokový kanál, nad kterým je led tenčí a tvoří jakýsi špunt.

Felicity v uchu zapraská Alanův hlas. „No, já nevím, Jacku. Zatahuje se tu.“

Na Jižní Georgii se počasí mění lusknutím prstů, dokonce i v létě.

„Je to na tobě, Flick,“ řekne Jack.

Když dnes umře, bude se vším konec. Konec utíkání. Konec schovávání.

PRASKLINA

Felicity si přiloží ukazováček ke rtům a spíše cítí, než vidí, jak se Jack usmívá, když udělá ve vodě salto nazad.

„Hej, vy dva, co se to tam děje?“ Alanův hlas se začíná vytrácet.

Hluboko dole přímo pod sebou Felicity spatří kuželovitý tvar vytvořený z ledu.

„Myslíš, že to je ono?“ zeptá se Jack.

„Hej. Máme pohyb na hladině. Vzduchové bubliny. Ale nejsou od vás dvou.“

Felicity a Jack přestanou plavat a podívají se na sebe. Bubliny může způsobovat pohyb v jezerním dně. Pokud by led pukl právě teď a voda se začala prudce řinout ven, vír by oba vtáhl do hlubin ledovce. Zahynuli by v ledovém hrobě, anebo by je voda smetla až do Atlantiku.

Znovu se ozve Alanův hlas. „Doktor říká, že vás musím dostat nahoru. Máte deset vteřin, pak vás začneme vytažovat.“

Felicity si sáhne rukou za záda a odepne bezpečnostní lano. Cítí, jak jí Jackova ruka přejede po kotníku ve snaze chytit ji za nohu, ale mine. Plave hlouběji a v hlavě cítí prudké bušení tepu. Zdá se jí také, že se jí hůř dýchá, ale snad jde jen o její představitost. Soustředí pozornost jenom na temně modrý kužel v hloubce u dna jezera, slyší statické praskání ve vysílačce a odhaduje, že to asi Jack žádá o několik minut navíc.

Když se dostane jen pár desítek centimetrů nad modrý kužel, vytáhne z kapsy opasku malou lahvičku z umělé hmoty. Odšroubuje uzávěr a z lahvičky se jako vypuštěný džin vyřine sytě červená tekutina. Barva se na pár okamžiků vznáší ve vodě a pak se v téměř neznatelném proudu začne pomalu rozlévat, jako by rozkvétala nějaká prapodivná květina.

Pak barevný pramínek začne klesat směrem ke dnu, vine se po spirále dolů jako voda odtékající z umyvadla. Teče pomalinku, sotva znatelným čůrkem, ale i tak je jasné, že se jedná o dostředivý pohyb.

„Flick, musíme odsud vypadnout.“ Jack připlaval dolů k ní.
„Mohl by mi zamrznout plicní regulátor.“

Felicity teď dýchá jen stěží, ale připadá jí to méně důležité, než co právě zjistila. Tohle je bezpochyby místo, kudy voda z jezera vytéká. A už to začalo. Na hladině to zatím není patrné, protože jezero neustále doplňuje nově odtátá voda, ale až se ledový špunt rozpadne, jezero se v mžiku vyprázdní.

Jack jí znovu připne bezpečnostní lano.

„Jsme hotovi, Ale,“ oznámí. „Vynořujeme se.“

Když jsou připraveni k odchodu, Felicity ještě jednou zajde k okraji jezera. Jack se k ní přidá s kamerou. Felicity nese přes rameno batoh plný malých oranžových míčků z umělé hmoty. Je jich téměř stovka.

„Někdy v průběhu příštích pár týdnů,“ říká do kamery, „všechna voda z jezera vyteče. Zařízení, která jsme právě nainstalovali, nás upozorní, až k tomu dojde, a možná sem dokážeme dorazit včas a natočit to. Tyto míčky nám pak mohou pomoci vystopovat místo, kde voda z jezera vtéká do oceánu.“

Vysype balónky do jezera. Rozběhnou se po hladině jako lentilky nasypané na narozeninový dort.

„Jsme hotovi?“ zeptá se Jack, když se Felicity shýbne, aby si vzala výstroj. „Přivezou mi na lodi nějaké věci.“

Felicity ztuhne. „Na lodi? Na jaké lodi?“

„Na poslední lodi letní sezóny. Myslím, že se jmenuje *Sněhová královna*. Proč, děje se něco?“

„Ta ale nedorazí dneska.“

„Ale jo, dorazí, pokud je tedy dneska dvaadvacátého. Vážně jsi v pořádku?“

Felicity se vrátí k balení výstroje, pracuje rychleji a zdaleka ne tak pečlivě. „Jasně. Jen je mi kosa,“ dokáže ze sebe vypravít.

Spletla se. Lod' připluje. Právě dnes.

3

Freddie

„Dobré ráno, pane. Posadte se.“

Lodní lékař je hubený světlomasý mladíček, kterému ještě ani pořádně nerostou vousy. Na rozdíl od ostatních důstojníků na lodi si místo námořnické uniformy oblékl plátěné kalhoty a svetr. Podá Freddiemu ruku.

„Dnes ráno jsme minuli první ledovec. Viděl jste ho? Za rozbřesku se nás na palubě sešla celá řada. Vás jsem tam neviděl, ale jak říkám, bylo nás tam hodně.“

Freddie se posadí.

„Obrovská věc.“ Lékař si ještě nesedl. „Musel mít snad padesát metrů na výšku. Tohle je moje druhá plavba, ale nevím, jestli si na ně někdy dokážu zvyknout.“

„Byl jsem u sebe v kajutě,“ řekne Freddie.

„To ty barvy. Fascinující. Říká se, že plovoucí ledovce jsou bílé, ale já vás ujišťuji, že tenhle byl těsně nad hladinou zářivě modrý. A ty zvuky, co vydávají – jak může kus ledu nadělat takový rámus?“

„Slyšíte hlavně miliony vzduchových bublin, které se uvolňují, jak led taje,“ odpoví Freddie. „Takové syčení a praskání, že ano?“

„Přesně. A sténání. Vlastně to znělo trochu děsivě nadpřirozeně.“

„Led uvnitř ledovce praská a hýbe se.“

Doktor se zatváří překvapeně. „Zdá se, že o tom hodně víte?“

„Jsem geolog. Ale led ve skutečnosti není moje parketa.“
Freddie rychle pohlédne na hodinky.

„Co pro vás mohu udělat?“ pochopí lékař.

Freddie si rozepne košili. „Na zádech se mi opakovaně dělá absces a vypadá to, že se opět probudil k životu. Vpravo dole v kříži.“

Freddie se postaví a svlékne si košili, aniž by ho k tomu lékař vyzval. Vzduch v ordinaci je studený, ale chlad je na lodi všudypřítomný od chvíle, kdy před třemi dny odpluli z Falkland směrem na jih. Topení jede na plno, ale s každým otevřením dveří dovnitř vnikají ledové závany.

Freddie pocítí dotek studených prstů několik centimetrů vpravo od páteře.

„Bolí vás to?“ zeptá se lékař.

„Jo.“

Freddie cítí mužův dech na kůži.

„A jak se cítíte jinak? Silnější pocení? Občasné závratě?“

„Jako kdyby na mě lezla chřipka. Střídaté návaly horka a zimnice, všechno mě bolí, v noci se potím.“

Doktor neodpovídá.

„Zůstal jsem tři dny v kajutě,“ dodá Freddie. „Pro jistotu. Ale nejsem nakažlivý, jen mám v těle zánět.“

Studené prsty se ho opět dotknou. „To je ošklivé poranění.“

Freddie neříká nic.

„Jak stará je ta jizva?“

„Tři roky. Skoro přesně na den. Poslední doktor, co mě prohlížel, si myslel, že mi v ráně zůstal nějaký cizí předmět, ne kovový, to by se ukázalo na rentgenu, nejspíš nějaká tříska, nebo vlákno z oblečení. Čas od času se to zanítí, ale nechtěli to opeřovat, protože je to moc blízko ledvin.“

PRASKLINA

Teď už by mu to mělo pomalu dojít. Špatně zahojená jizva, nemožnost pořádné operace. Jestli to nepochopí, bude jím Freddie opovrhovat, že je hlupák.

Doktor ale hlupák není. Lehce se dotkne Freddieho pravé paže.

„Dovolíte?“ zeptá se, vstane a natáhne mu pokrčenou paži.

Freddie čeká, zatímco si doktor prohlíží tetování. Celý loket mu halí pavučina, která sahá i několik centimetrů po nadloktí i předloktí. Design je velmi propracovaný, protože *tam* na čase nezáleželo, vytetovaný ale jen černě, protože jiné barvy nebyly k mání.

„Symbolizuje to nudu,“ pronese Freddie. „Nekonečné dny vlekoucí se jeden za druhým, ve kterých nebylo do čeho píchnout. Pavouci také svými pavučinami opřádají nehybné věci.“

„Já vím,“ odpoví lékař. „Už jsem to viděl. Pobodali vás, nemám pravdu?“

„Ve vězeňské knihovně. Většina krve pocákala polici s detektivkami, ale oni stejně vyhodili i dalších třicet knih. Věčná škoda. Nikdy jsme neměli co číst.“

Lékař mu přiblíží k ústům teploměr, jako by ho chtěl umlčet.

„Můžete s tím něco udělat?“ zeptá Freddie, když má teplotu změřenou. Lehce zvýšená, nic nebezpečného. „Myslím s tím abscesem. Je mi jasné, že tetování už mi zůstane.“

„Položte se na lůžko,“ řekne doktor. „Na břicho.“

Freddie udělá, co je mu řečeno. Železný zvyk, kterého se pravděpodobně už nikdy nezbaví.

„Mohu z rány vymáčkat hnis, vyčistit ji, zavázat a nasadit vám antibiotika,“ vysvětluje lékař za zvuku cinkání nástrojů. „Až se vrátíte domů, možná byste měl zvážit nějaký další zárok, aby se zjistilo, jestli se to nedá jednou provždy odstranit. Neměl by to být takový problém, teď když –“

„Jsem venku,“ dokončí za něj Freddie.

Lékař se beze slova pustí do práce. Freddie zavře oči, anestetika už začala působit, nic necítí.

„Můžu jít zítra na břeh?“ zeptá se, když dostane pokyn se obléknout.

„Pokud se budete cítit dobře.“ Lékař si sedne ke stolu a začne něco psát na počítači. „Co vás přivádí na Jižní Georgii?“

„V knihovně tam měli jednu knížku,“ odpoví Freddie. „Napsal ji nějaký pár, který se rozhodl se sem v devadesátých letech vydat na bezmotorové jachtě.“

„No tedy!“ pronese ohromeně lékař.

„Přesně. Měl jsem je za úplný magory. Ale kurážný. A když jsem měl příležitost si někam vyrazit, napadlo mě, že pojedu sem. Vzdát hold jejich cestě, jestli chcete.“

„No, rozhodně je to tu neobvyklé. A nádherné. Jel jste přes Jižní Ameriku?“

Tohle už ale přece ví. Všichni pasažéři na palubě jsou na třítydenním zájezdu, který je doveze až na Antarktidu. Ale doktor mu pomohl a poslední, co teď Freddie potřebuje, je, aby se o něj někdo začal oficiálně zajímat.

„Letěl jsem z Londýna do Santiaga a pak do Stanley,“ odpoví tedy. „Nemohl jsem si dovolit vyrazit na vlastní triko.“

Lékař mu podá recept. „S tímhle si zajděte do lékárny. Otvírají za půl hodiny.“

Freddie si recept vezme.

„Jak dlouho jste seděl?“ zeptá se lékař.

„Dlouho,“ odvětví Freddie. Otočí se k němu s úsměvem, který lékaře lehce vyděsí. „A zaslouženě,“ dokončí.

4

Felicity

Když speciální motorový nafukovací člun s pevným kýlem obeplouvá mys Larsen Point, hory lemující nedaleké pobřeží halí nízká mlha. Nedaleko pobřeží v zátocě Cumberland East Bay se na vlnách pohupují tři soukromé jachty, o kousek dál kotví velká výletní loď *Jižní hvězda*. Felicity si třesoucíma rukama přiloží dalekohled k očím a pozorně si loď, která je k ní otočená šikmo levobokem, prohlíží. Zhluboka vydechne úlevou. Kotví v přístavu už třetí den a dnes má odplout. A další, poslední v této sezóně, která ji má vystřídat, zatím nepřiplula. Zatím má čas.

Člun, který tým přivezl z ledovce, přirazí přídí k molu a Felicity rychle vyskočí.

„Hej! Pomalu, ne tak zhurta, děvče,“ zavrčí kapitán člunu Ralph.

„Dobrý. Jsem v pohodě. Zvládnu to.“ Felicity už je ze člunu venku a uvazuje lodní lano na vazák. Přeběhne molo, pak pás země mezi oceánem a administrativními budovami a vřítí se do kanceláře správce přístavu. Vítr jí vytrhne dveře z ruky a prudce je rozrazí. Všude se rozletí lejstra, žaluzie zachřestí na oknech a ve vzduchu se rozvíří cigaretový popel.

Nigel, jeden ze tří vládních úředníků, kteří střídavě žijí a pracují na ostrově, není v místnosti sám. Stojí tam dalších osm lidí. Felicity nikoho z nich nezná.

Tohle teď vážně nepotřebuje.

„Nejsem si jistý, jak jinak vám to mám vysvětlit,“ říká zrovna Nigel. „Nejbližší policejní stanice je na Falklandech, což je odsud patnáct set kilometrů a jediný způsob, jak se sem mohou dostat, jsou tři dny plavby. Čtyři, pokud je špatné počasí. Tohle je záležitost vašeho kapitána.“

Felicity postřehne, že ji Nigel krátkým kývnutím hlavy pozdraví, vklouzne dovnitř a rozhlédne se po deskách stolů. Na Nigelowě leží hromádka nějakých papírů, ale Felicity stojí příliš daleko a pořádně je nevidí.

„A já říkám vám, že ta ženská, která na mého muže vytáhla nůž, není z naší lodi.“ Ze skupinky vystoupí jakási žena. „Je odsud.“

„Nemožné,“ odvětlí Nigel, zatímco na jeho stole začne zvonit telefon. Felicity využije vyrušení a postoupí o krůček blíž. Jenomže aby se dostala až ke stolu, musela by Nigela odstrčit stranou. Rychle pohlédne na nejbližší monitor, ale na radaru nic nevidí.

„Proč by to mělo být nemožné?“ Mluví je vysoká dobře stavěná čtyřicátnice s protáhlým obličejem a nakrátko ostříhanými vlasy.

Horizont je čistý. Od okamžiku, kdy je loď možné spatřit pouhým okem, jí trvá přibližně hodinu, než dopluje až do přístavu. Hodina nestačí.

„Je to nemožné, protože jediní lidé, kteří na ostrově bydlí – kromě Sandry a Teda z muzea a mě –, jsou zaměstnanci Britské polární výzkumné stanice.“ Zvonení telefonu na stole se zdá hlasitější. „Jsou to speciálně vyškolení vědci a technický personál –“

„A my se tu vážně nebavíme tím, že se vrháme na turisty s nožem v ruce,“ vpadne do rozhovoru další hlas. Nigel zvedne telefon a Felicity se ohlédne a spatří ve dveřích Jacka.

„Co se to tu děje?“ zeptá se Jack.

PRASKLINA

„Menší pozdvižení včera v noci,“ odpoví Jackovi asi šedesátiletý muž ze skupinky. „Kapitán dal několika lidem svolení udělat si na břehu mejdan. A trošku se to vymklo z ruky.“

Felicity natáhne krk směrem k Nigelovu stolu. Obvyklá změt papírů. Něčeho si všimne, ale napůl to zakrývají rozpisy přílivu a odlivu a sotva si to může jen tak bez dovolení vzít.

„Chci mluvit s tím, kdo tady tomu velí,“ dožaduje se rozhořčeně vysoká žena.

Nigel s povzdechem zavěsí. „To budu já.“

„Myslím těm vědcům.“

Horizont je pořád čistý. Na radaru také pořád nic, jenže Felicity se dosud nenaučila, jak ho správně používat.

Ze zadní části skupiny se ozve další žena. „Potřebujeme identifikovat podezřelou. Ať se všechny přítomné ženy postaví do řady a tvůj Andrew nám ji může ukázat.“

„Je někdo zraněný?“ zeptá se Jack. „Máme na základně lékaře, pokud by ten váš na lodi s něčím potřeboval pomoc.“

Ta banda tu snad zůstane navěky! A Jack to jen protahuje.

„Je to jen škrábnutí,“ zamumlá někdo. „Ani vlastně nevíme, jestli měla nůž.“

„Slyšela jsem, že upadl,“ pronese někdo.

„Dámy a pánové,“ Nigel zvýší hlas. „Nechci dělat rozruch, ale vaše loď za hodinu odplouvá a první důstojník vás chce zpátky na palubě. To volal on. Nemáme zásoby, abychom tady krmili další hladové krky, a pokud se tu někdo rozhodne zůstat, bude se muset do konce zimy spokojit se sobím masem a krilem.“

Díkybohu, už odejdou. Nebudou riskovat, že jim loď odpluje.

„Jak vypadala?“ zeptá se Jack a Felicity má chuť ho nakopnout.

„Mladá? Starší? Blondýna? Tmavovlasá?“ pokouší se jim Jack napovídat. „V našem týmu je pět žen, a pokud vím, žádná z nich u sebe nenosí nůž.“

Nože tu nosí úplně všichni a Jack to moc dobře ví. V tomhle prostředí to bez nože nejde.

„A viděl ji vlastně někdo?“ zeptá se Jack.

Skupinka sklopí oči k podlaze.

„Nikdo?“ opakuje Jack.

„Byla tma,“ nadhodí někdo. „Bylo vidět sotva na pár metrů.“

„Jmenovala se Bambi,“ doplní někdo. „Nebo tak nějak.“

Felicity se třese netrpělivostí. Copak odsud nikdy nevypadnou?

Jack se otočí k muži, který promluvil. „Bambi? Jste si jistý?“

„Ne, já myslím, že Bamber,“ řekne někdo jiný.

„Ty znáš nějakou Bamber, Nigi?“ zeptá se Jack.

Nigel zavrtí hlavou. „Poslední výzva k návratu na loď,“ pronese.

Konečně skupinka s reptáním opustí Nigelovu kancelář, frustrovaná z toho, že se ocitla na místě, kde běžná společenská pravidla a zákony neplatí. Jack se znepokojeně vydá za nimi.

„Kdy připluje loď?“ dožaduje se Felicity, jakmile jsou s Nigelem sami.

„Já ti taky přeju dobré ráno, Felicity.“ Nigel si přisune židli a unaveně na ni dosedne. „Slyšel jsem, že nahoře u jezera to šlo dobře.“

„Promiň. Vidím, že máš náročný den. Ale je to důležité. Znáš předpokládaný čas příjezdu?“

Nigel si povzdychne. „Zítř ráno, pravděpodobně dost brzy. Pokud se zvedne silnější vítr, tak později. Oceán je pěkně rozbouřený.“

„Takže ne dneska? Jack říkal, že dneska.“

PRASKLINA

„Možná to měli v plánu, ale chytlo je špatné počasí a museli zpomalit.“

Takže dneska ne. Zatracený Jack. Felicity si vyčerpaně kecne na nejbližší židli. Cítí, jak jí po zádech stéká pot.

„Asi chceš tohle,“ Nigel jí podá dokument, kterého si už předtím všimla na jeho stole. Seznam cestujících na výletní lodi. Na lodi jménem *Sněhová královna*.

„Díky.“ Felicity se na židli otočí zády k Nigelovi, aby neviděl, jak se jí třesou ruce, a přejíždí prstem jedno po druhém jména na první stránce. Většina vypadá evropsky, některá jsou jihoamerická. Nic. Druhá strana, nic. Nic. Ještě další dvě stránky. Prsty jí jedou tak rychle, že musí třetí stranu projít ještě jednou. Nic. Když sáhne po čtvrté straně, začíná v ní narůstat naděje. Už je v půlce. Není na lodi. Nakonec to bude v pořádku. A pak –

„Chybí tu stránka,“ vyhrkne.

Nigel něco píše na počítači, pomalu dvěma prsty vytukává písmenka na klávesnici. „Slyšel jsem, že se dneska chystáš na Ptačí ostrov,“ odvětlí.

„Slíbila jsem, že pomůžu Jen a Frankovi s mláďaty tučňáků. Nigeli, proč tu chybí stránka?“

Felicity zvedne poslední stranu do vzduchu. „Strana čtyři z pěti.“ Ukáže prstem na číslo v pravém rohu. „Pátá chybí.“

Nigel si nesnesitelně pomalu prohlíží stránku za stránkou. „Už to tak vypadá. Nic jiného mi ale nepřišlo. Můžu je požádat, ať to pošlou znovu, ale chvílku to potrvá.“

Tohle je příliš kruté. „Mohl bys? Prosím?“

Nigel se zamračí. „Co se děje, zlato?“

Felicity už v místnosti nedokáže vydržet ani o vteřinu déle. Vyskočí na nohy a obrátí se k odchodu. „Díky, Nigeli,“ řekne. „Ježíš, jak ten čas letí? Musím si jít zabalit.“

Zpátky ve svém pokoji Felicity zamkne dveře. Z horní police ve skříni sundá batoh, který má už připravený celé dny,

a začne jeho obsah rozkládat na posteli. Polní láhev, dvě baterky, jedna čelovka a jedna normální. Batoh sklouzne z postele a věci se s hlukem rozsypou po podlaze. Felicity přemáhá chuť se rozplakat.

Hluboký nádech. Tak znovu.

Ešus, otvírák na konzervy, spacák, náhradní oblečení. Má všechno. Je připravena. Nepromokavá celta a karimatka, lékárníčka, zápalky, toaletní papír a repelent proti hmyzu. Potřebuje vyrazit dneska, ale ne až za několik hodin, ne až Nigel dostane tu chybějící stránku.

Zavře oči, chvíli se pokouší soustředit a pak pokračuje. V nepromokavém pouzdru má mapy a kompas. V dalším je jídlo, které si buď koupila, anebo tajně sebrala – odhaduje, že bude potřebovat devět, nanejvýš dvanáct jídel –, a tablety na dezinfekci vody. A ve vnitřní kapse tlumoku má nože, o kterých Jack prohlásil, že je tu u sebe nikdo nenosí.

Ozve se zaklepání na dveře. Felicity vyděšeně ztuhne.

„To jsem jen já,“ řekne Jack.

Felicity se vyplašeně rozhlédne po místnosti po zcela zjevných stopách příprav na útěk.

„Počkej vteřinku.“ Schová nože a mapy a pak odemkne a otevře dveře. Jack stojí na prahu samý úsměv. „Přišel jsem si pro tu instruktáž.“

Požádala ho, aby přišel! Jak na to mohla zapomenout?

Jack natáhne krk a nakoukne jí přes rameno do místnosti. Všimne si batohu na posteli.

„No, tak co pro mě máš?“ zeptá se.

Felicity nemá na výběr, musí ho pustit dovnitř. Ignoruje haldu věcí na posteli a modlí se, aby se jí Jack na nic neptal, protože netuší, co by mu řekla. Přistoupí ke kleci na stole. Její dva malí obyvatelé vyskočí, jakmile ji spatří.

„Každé ráno je zvážíš,“ vysvětluje Jackovi. „Pětkrát denně nakrmíš. Deset procent jejich váhy.“

PRASKLINA

Jack strčí opatrně prst do klece. Elsa se natáhne a lehce mu ho stiskne zobákem. „Takže polovinu vlastní váhy denně?“ ujišťuje se „No teda, ta má páru.“

„Patagonští tučňáci rostou rychle.“ Felicity otevře skříň a ukáže mu rozpis časů krmení přilepený zevnitř na dveřích.

„Připravila jsem jim dost směsi. Měla by vystačit, než se vrátím. Najdeš ji v kuchyni v lednici, nadepsáno *Elsa a Anna*.“ Felicity hovoří příliš rychle, uvědomuje si, že musí zvolnit, Jack už pojal podezření. „Musíš to ohrát na pětatřicet stupňů,“ pokračuje. „A tímhle je budeš krmit,“ vezme do ruky injekční stříkačku položenou vedle klece.“

„Směsi?“ optá se.

„Směs tresky, krilu, solného roztoku a vitamínů. Zhltnou to jak bezedné. Není to složité. A nechala jsem tu i recept, pro případ, že bych se zdržela.“ Udělá krok směrem ke dveřím. „Díky, Jacku, vážně to oceňuji.“

Jack už si troufne víc a jemně pohladí heboučké hnědé chmýří na hlavičce Anny. Nevšimne si, že Felicity nervózně sleduje hodiny na zdi.

„Ty jsi praštěná,“ řekne něžně.

Myslí Felicity, ne tučňáčka. Očima znovu zabloudí k věcem rozloženým na posteli.

„Jak dlouho se na Ptačím ostrově zdržíš?“ zeptá se.

„Pár dní,“ odpoví mu. „Dva, možná tři.“

Tři dny a loď zase odpluje pryč i se všemi pasažéry. Tři dny a bude po všem. A možná třeba nakonec nebude muset nikam jet. Pokud seznam pasažérů přijde během několika hodin a nebude na něm jméno, které hledá, tak se večer opije a ráno se probudí s kocovinou. A s vědomím, že je v bezpečí.

„A co když mezitím odteče voda z modrého jezera?“ zeptá se Jack.

„Budu sledovat výši hladiny. Ale pochybuju, že by k tomu došlo během příštího týdne.“

Felicity vezme za kliku, aby urychlila Jackův odchod, a vidí, že se Jack chystá s ní dohadovat, říct jí, že je docela dobře možné, že voda z jezera odteče během několika dní. A měl by pravdu. To, na co tady Felicity celých sedm měsíců čeká, se může stát hned zítra, nebo následující den a ona o to přijde.

Jenomže může přijít o mnohem víc.

„Jakmile se ty dvě o sebe budou umět postarat, musí se vrátit zpátky do kolonie tučňáků v zátocě Right Whale Bay.“ Felicity poodstoupí ode dveří, obrátí se k Jackovi zády a pokračuje. „Uděláš to? Když tu nebudu, postaráš se o ně?“

Jack několik vteřin mlčí. „Co se děje?“ zeptá se nakonec.

Felicity se od něj odvrátí, ale Jack ji chytne za paži.

„Už celé týdny jsi jako klubko nervů,“ řekne. „Zejména když má přijet loď. A tohle všechno,“ ukáže na postel, „na Ptačím ostrově nebudeš potřebovat ani náhodou. A teď mluvíš, jako by ses neměla vrátit zpátky. Vážně, Flick, o co tady sakra běží?“

Teď musí lhát svému nejlepšímu příteli.

„Samozřejmě že se vrátím,“ odvětlí. „Ale víš, jak to tu chodí s počasím. Chci mít jistotu, že se někdo o tyhle dva kulíšky postará, kdybych se zdržela.“

Jack si s odpovědí dává načas a Felicity opět dojde ke dveřím. Jack se nehýbe z místa.

„Co sis dneska myslela o té skupince z *Jižní hvězdy*?“ zeptá se. „O té jejich historce o nějaké šílené ženské ohánějící se tu nožem?“

Felicity na chvíli vůbec netuší, o čem Jack mluví. Pak si vzpomene. Skupina turistů v Nigelově kanceláři.

„Hádám, že to všichni trochu přehnali s pitím,“ přemýšlí nahlas, stížnost návštěvníků v její úzkosti zahlcené mysli sotva utkvěla. „Manžel si užíval trochu nevěry, a když to málem prasklo, vymyslel si historku o napadení, aby odvrátil manželčin hněv.“

PRASKLINA

Jackovi zmizí úsměv z tváře. „Potíž je v tom, že někteří z našich viděli, jak se někdo v noci potlouká po staré velrybářské stanici. A to ještě předtím, než *Jižní hvězda* zakotvila.“

O tom Felicity nic neslyšela. „Kdo by to dělal?“ opáčí. „Je to nebezpečné.“

„Jo, ale vím hned o třech lidech, kteří si tam dole něčeho všimli.“

„To bude lachtan. Nebo velký pták.“

„Lachtani většinou nerozdělávají oheň.“

Felicity to navzdory všemu zaujme. „Mluvíš tady o někom, kdo tam dole pobývá? Skrývá se? Pokouší se ohřát a chytá ryby, aby přežil? To je prostě nesmysl.“

„Vypadá to tak, vid?“

5

Bamber

Ve dne je Grytviken městem duchů. V noci se duchové probouzejí a znovu vyrazejí do ulic. Když bylo město na vrcholu komerční slávy, pracovalo a žilo v něm přes tisíc mužů a každý z nich zde zanechal svou stopu. I dnes zní dusot jejich kroků na prašných cestách a jejich hlasy na sebe pokřikují přes zátoku. Buší nástroji na stahování kůže a ořezávání tuku do starých nádrží na tuk a proklínají vítr, který je pronásleduje v opuštěných ulicích.

Velrybáři. Pořád tu jsou. A Bamber se pomalu s každým z nich seznamuje.

Tihle muži moře mají začernalé tváře od kouře uhelných ohňů, oblečení poskvrněné sraženou krví a ruce mastné od živočišného tuku. Za živa byli drsní, krutí a nemilosrdní a po smrti nejsou o nic lepší. Vyhýbají se kostelu i hřbitovu, místům, která jim připomínají osud, jemuž neunikli, a zdržují se raději v místech, kde se den co den život potkával se smrtí. Tihle muži prolévali krev. Na kusy rvali maso a tkáň, neslyšeli žalostný nářek, nevnímali bolest nevinných. Zabíjeli a vraždili, dokud i jejich duše nevykrvácely a neodtekly do rudé sražené masy tuku, ve kterou se proměnil okolní oceán. Ti muži odsud nesmějí nikdy odejít.

Bamber duchy miluje. Chodí vedle nich, tajně jim naslouchá a bez dechu vzrušením sleduje, když hrají karty a sázejí.

PRASKLINA

Někdy vedle nich uléhá na hnijící pryčny a vstává s nimi do mlhavého úsvitu. Jsou to její věrní přátelé, jediné, které potřebuje.

Noc poté, co *Jižní hvězda* odplula dál na jih, jde Bamber směrem k bývalé velrybářské osadě postavené podél pobřežní cesty. Z okolních pláží sem doléhá hluk tuctů šarvátek lachtanů, kteří bojují o své postavení v kolonii. O kus dál se zpoza skály s řevem vyřítí samec lachtana, zatímco samice s mláďaty se vyděšeně rozkřičí. Hluk lachtaní kolonie nikdy neustává. Kdo si na něj nedokáže zvyknout, odjede. Anebo si koupí špunty do uší.

Měsíc je téměř v úplňku a noc je jasná. Když Bamber projde poslední zatačkou před vesnicí, spatří před sebou na zemi ležet tělo. Velikostí připomíná člověka, ale není to člověk. Houf ohromných ptáků se rve o mršinu lachtana. Jako supi se střemhlav vrhají na to, z čeho už zbývá jen krvavá kaše. Bamber jde dál a drží se co nejdále od zdechliny i od ptáků. Buřňáci obrovští, s téměř dvoumetrovým rozpětím křídel, mohutnými svalnatými nohama a ohromnými zahnutými zobáky, jsou jedni z nejagresivnějších a nejnebezpečnějších mrchožroutů na ostrově. Velrybáři jim kvůli jejich nenasytnému nechutnému apetitu říkali *smraďoši* a *nenazřanci*. Bamber se ptáci skoro líbí, ale rozhodně ne natolik, aby se chtěla stát jejich dalším chodem.

Když ptáky opatrně a lehce nervózně – není včerejší – mívá, všimne si, že mají zobáky a hlavy pokryté temně stříbřitými skvrnami. Bamber se spokojeně usměje. To krev má v měsíčním svitu stříbrnou barvu a pohled na krev Bamber uklidňuje.

Nechá zběsilou scénu krmení za zády. Odsud to má do vesnice už jen pár kroků. Opatrně obejde velký bílý dům s červenou střechou. Bývalá vila správce velrybářské stanice je dnes muzeum a obchod a stále je doménou živých. Ze stejného

důvodu Bamber nikdy nechodí ani do kostela. Drží se poblíž břehu oceánu, kráčí dál podél pozůstatků zařízení na škvaření velrybího tuku a naslouchá lkaní větru ve starých trubkách na páru. Do rytmu mu k tomu buší uvolněné kusy vlněného plechu. Najednou se po silnici k Bamber přikutálí prázdná láhev. Odkopne ji a láhev řinčivě poskakuje pryč po dlažbě, dokud ji vítr, anebo snad vysoká bota nějakého ducha minulosti, neodkopne zase zpátky.

Do odhalené kůže se Bamber zakusuje zima, ale ona má ráda bolest a nikdy se neobléká přiměřeně zdejšímu podnebí. Když se blíží k plošině, na které velrybáři kdysi stahovali velryby z kůže a odřezávali jim z těl tuk, rozezná za ní bývalou ubytovnu mužů. Skleněné střepy v okenních rámech se bledě lesknou v měsíčním svitu, a když nad střechou rychle přepluje mrak, na vteřinku se zdá, že z komínů se zase kouří. Budova, kde dříve muži bydleli, je jedno z jejich oblíbených míst. Stále tam nachází stopy jejich životů, prázdné konzervy od jídla, které jedli, tady odhozený balíček cigaret, jinde fotografie milované osoby. Ale nejvíce ze všeho má Bamber ráda plošinu, na které se odehrávaly krvavé orgie.

Dřevěné schody jsou prohnílé, ale Bamber moc neváží a dává si pozor. Plošina ze dřeva a betonu měří dvacet metrů na délku a deset na šířku. Právě na tomto místě velryby umíraly. Kladky je vyčerpané a smrtelně zraněné zvedaly od boků lodí a pokládaly před muže, kteří jim vyzbrojeni dlouhými ostrými noži stahovali kůži a speciální technikou ořezávali tuk, který se pak oddělen od masa vyškvařoval. Velrybí tuk dříve představoval velmi žádanou a cennou komoditu.

Za starých časů se právě tady zápach škvařeného tuku a hnijícího masa mísil s oděrem kouře z ohňů a pachem moře. Teď sem z pevniny a od oceánu přichází více než sto jiných pachů, ale Bamber v nich něco chybí.

Chybí jí pach krve.

PRASKLINA

Musí si dávat větší pozor. Minulou noc to bylo o fous. Neměla toho chlapa z lodi pořezat, i když ho sotva škrábla. Ale jestli se to stane ještě jednou, začnou ji hledat a tohle není místo, kde se dá snadno ukrýt. Navíc má teď Bamber naléhavější problém, se kterým se musí vypořádat.

Z náprsní kapsy bundy vyndá ukradenou fotografii. Je necelý rok stará a je na ní Felicity, jak vychází z domu v nějakém anglickém městě. Je podvečer a Felicity zjevně nemá ani ponětí, že ji někdo sleduje a fotí. Dívá se do mobilu a rychle kráčí rušnou ulicí k zaparkovanému autu. Obrázek není ničím výjimečný. Slova napsaná rukou na druhé straně snímku však ano. Stojí tam:

Zabiju tě.

Bamber strčí fotografii zpátky do kapsy, zavře oči a začne si představovat časy dávno minulé. Muži stojí kolem ohromného úlovku bezvládně ležícího na plošině. Veliké černé oči velryby se začínají zakalovat. Plameny ohňů pod kotli vyšlehnou k nebi, připraveny začít škvařit tuk. Ostří ohromných nožů se brousí o kameny. Poslední bolestný výkřik velryby, pak se nože zaříznou hluboko do jejího trupu.

Z čerstvých ran prýští rudá krev, stéká po plošině a kane do moře. Bamber otevře oči a šťastně si povzdechne. Ano. Tohle je lepší.

6

Freddie

Jižní Georgie je krásnější, než si kdy dokázal představit. Z okolních hor, kterým ranní slunce dodává zlatavý nádech, prýští tenounké stužky stříbrných potůčků. Oceán v zátoce Cumberland Bay má barvu akvamarínu a je hladký jako zrcadlo. Dokonce i polorozpadlé rzi narudlé budovy opuštěné velrybářské stanice Grytviken roztroušené podél pobřeží zátoky působí malebným dojmem. Na druhé straně zálivu leží King Edward Point, kde sídlí Britská polární výzkumná stanice.

Oválnou zátoku lemují nádherné pohoří, hory se tyčí vysoko nad malinkými budovami a spadají téměř až do moře. Bývalou velrybářskou osadu Grytviken spojuje s King Edward Point jediná prašná cesta. Nikde jinde tu silnice nevedou. Člověk tady dokáže jen stěží přežít.

A přesto ji našel právě tady.

„Dobré ráno, pane. Jsem rád, že jste se k nám připojil.“

Kolem Freddieho se protáhne muž v důstojnické uniformě a lehce se rukou dotkne jeho ramene. Za ním jde několik dalších pasažérů, většina z nich má na sobě erární lodní oranžovou větrovou bundu.

„Jižní Georgie je naprostý ráj volně žijících zvířat,“ vysvětluje zrovna steward skupince. „Všichni lachtani, ptáci a tučňáci, kteří obývají oceán kolem Antarktidy, se potřebují pářit na

PRASKLINA

pobřeží a Jižní Georgie je jedním z několika mála míst v této části světa, které není permanentně pokryté ledem a sněhem. Většina z nich tedy připlouvá sem.“

„Jak je ta tráva zelená!“ Jedna z žen si prohlíží pobřeží dalekohledem. „To protože tu tolik prší?“

„Tráva, kterou znáte z domova, tady neroste,“ odpoví jí stevard. „To, co vidíte nad pobřežní čarou, je ve skutečnosti smaragdově zelený mech. A tamhle vidíte vykukovat věžičku původního lutheránského kostela norských velrybářů postaveného v roce 1913. Už se v něm konalo šestnáct svateb.“ Zazubí se na pár kolem třicítky, který se drží za ruce. „Tedy minimálně do zítřka,“ dodá potutelně.

Freddie zamíří dalekohledem na budovy v King Edward Point. V jedné z nich je i Felicity, možná ještě leží v posteli, možná právě snídá. Ovesnou kaši. S borůvkami. Tu měla nejraději.

„V létě zde najdete více než dva miliony lachtanů antarktických, asi devadesát pět procent celosvětové populace,“ pokračuje stevard. „A taky více než polovinu světové populace rypoušů sloních a čtyři druhy albatrosů.“

Borůvky tady asi k dostání nejsou. Nezdá se, že by tu mohlo vůbec něco růst.

„Čekal jsem tu víc sněhu,“ pronese jeden z pasažérů.

Možná mražené?

„Sníh většinou začíná padat v dubnu,“ odpoví stevard. „Během vašeho pobytu ale sníh i led uvidíte, protože přibližně polovinu ostrova pokrývá celoročně. A také je zde kolem sto padesáti ledovců.“

Při slově *ledovec* se Freddie otočí zpátky ke skupince. Ledovce jsou její obor.

„Budeme kotvit naproti v zátoce,“ vysvětluje zrovna stevard. „King Edward –“

„Jak brzy můžeme jít na pevninu?“ přeruší ho Freddie.

Steward se na něj lehounce zamračí. „První skupina vyráží v 10.30.“ Pak se obrátí zpátky ke skupince. „Takže máte dvě hodiny, abyste se v klidu nasnídali a pořádně se oblékli. Jak už jsem říkal, King Edward Point má nesmírně zajímavou historii. Nějaký čas po falklandské válce sloužil jako vojenská základna...“

Freddie odejde z paluby.

Dvě hodiny. Měl by něco sníst. Nemá ani tušení, kdy bude mít opět šanci se najíst, ani si přesně nevzpomíná, kdy jedl naposledy. Bezduché tlachání ostatních pasažérů ve společné jídelně na lodi nedokázal snášet a od chvíle, kdy na loď nastoupil, si nechával všechno jídlo posílat do kajuty. Většinu cesty dokázal zachovat klid, ale jak se začali k Jižní Georgii blížit, zjistil, že se mu nekontrolovatelně třesou ruce. Ani nikotin, ani whisky, kterou si každý večer dopřával v kajutě, už nepomáhají. Je otupělý a ve vyschlých ústech cítí kyselou pachut'. Teď, když už je tady, bude muset s pitím přestat. Potřebuje mít všech pět pohromadě.

Pozitivní je, že antibiotika zabrala a Freddie se cítí o hodně lépe.

Je načase se sbalit. Sundá z horní police batoh a jednu po druhé všechny věci, které bude potřebovat. Jednoplášťový stan pro jednoho ho sice před bouřemi na Jižní Georgii zrovna moc neochrání, ale je skladný a lehký. Stejně jako spacák, termální příkrývka a nepromokavá podložka. Největší a nejobemnější je balík s nafukovacím kajakem pro jednoho s nožní pumpičkou. Sháněl ho celé měsíce.

Podívá se, jestli jsou svítilny, švýcarský zavírací nůž, kompas a zápalky tam, kde mají být, a spočítá proteinové tyčinky, které ho budou během několika následujících dní držet při životě. Všechno ostatní, co potřebuje, včetně záchranné vesty, si oblékne na sebe.

PRASKLINA

Zkontroluje, jestli jsou nedávno zakoupený satelitní telefon a záložní baterie plně nabité.

Oranžovou erární bundu nechá ve skříni a sundá z ramínka svoji tmavě khaki bundu. Sáhne do kapes, jestli v nich má rukavice. Nakonec rozloží nejlepší mapu Jižní Georgie, kterou dokázal sehnat.

Hlavní ostrov měří něco přes sto šedesát kilometrů na délku a třicet na šířku. Většinu vnitrozemí pokrývají ledovce nebo horská pohoří, které bude obtížné, pakliže ne nemožné, přejít. Kromě několika prашných cest kolem hlavních vesnic zde žádné cesty ani silnice nevedou. Nepočetná populace bydlí buď v King Edward Point nebo v Grytvikenu. Sporadicky jsou občas obývané i jiné části ostrova, v převážné většině jde o dočasné základny Britské polární výzkumné stanice. Malá trvalá základna je na Ptačím ostrově a v další opuštěné velrybářské stanici Husvik stojí obyvatelná vila bývalého správce. Nic jiného nenašel. Nejsou zde žádné přistávací plochy, nejedí sem žádné pravidelné lodní spoje. Jediná přístupová cesta vede přes oceán. Jakmile jste jednou tady, dostanete se odsud zase jen po vodě.

Freddie se otočí na stoličce k článku vystřiženému z novin, který připevnil na čelo úzkého lůžka. Článek a fotografie. Jediná stopa, kterou během celých měsíců pátrání dokázal nalézt.

Odvážná glacioložka vyráží na Antarktidu

Světově uznávaná odbornice na glaciologii Felicity Lloydová, 28, se zanedlouho chystá na svoji životní expedici na odlehlý ostrov Jižní Georgie v jižním polárním kruhu, kde stráví následující dva roky zkoumáním formací a pohybu některých méně známých ledovců naší planety. Doktorka Lloydová pracuje pro Britskou polární výzkumnou stanici již pět let. Novou pracovní příležitost

popsala jako „jedinečnou“ a uvedla, že s drsnými podmínkami na dalekém jihu si ani v nejmenším neláme hlavu stejně jako s omezeným kontaktem s lidmi.

Během zimních měsíců, kdy teploty zřídka kdy vystoupají nad bod mrazu a většina ostrova je pod sněhem, žije na Jižní Georgii méně než patnáct lidí. „Doufám, že se zlepším v lyžování,“ dodala doktorka Lloydová.

Jižní Georgie je britské zámořské území, kde kdysi sídlila jedna z komerčně nejúspěšnějších velrybářských stanic. Během válečného konfliktu o Falklandy v roce 1982 ostrov dočasně okupovala Argentina. Později se ho během riskantní letecké mise opětovně zmocnily britské jednotky. Dnes tvoří hlavní příjmy ostrova prodej rybářských lístků a turistický ruch.

Fotografie u článku je amatérská. Felicity sedí přímo před kamerou, mizerné osvětlení jí za hlavou vytváří stíny. Světlé vlasy má sepnuté dozadu a veliké hluboce posazené oči nemá nalíčené. Neusmívá se. Nechtěla se fotit, ale pravděpodobně ji k tomu přiměl zaměstnavatel.

Fotografie je k ní macešská. Nikterak nenaznačuje vysokou postavu, štíhlou graciéznost jejích údů, stříbrný lesk, který jejím vlasům dodává určité osvětlení. Ne snad že by Freddie fotografii potřeboval. Pamatuje si každý centimetr jejího těla. Nevzpomíná si ani na jediný den, kdy by netoužil pohladit její hedvábnou pokožku, cítit, jak ho její vlasy lechtají pod bradou, přitisknout k ní tvář a vdechovat její jedinečnou vůni.

A teď ji konečně našel.

7

Felicity

„Brýtro, zlato,“ zavolá Ralph, když Felicity dorazí na molo. Ralph už sedí v nafukovacím motorovém člunu, který má Felicity zamluvený na několik následujících dní. „Počasí ti přeje.“

První předpověď vypadá dobře. Většinu dopoledne bude chladno a jasno, odpoledne přibývání oblačnosti, na vrcholcích sněžení. Mírný vítr.

„Nádrž máš plnou a ve skřínce je náhradní kanystr. Vysílačky fungují. Netoč ji víc než třicet uzlů, pokud nebude moře jako zrcadlo, což stejně nebude, a bezpečnostní lanko od startéru ani na vteřinku nesundáš ze zápěstí.“

Felicity kývne hlavou směrem k horizontu, kde černá tečka při pohledu pouhým okem zatím ničím nepřipomíná velkou loď. „V kolik myslíš, že přistanou?“

Ralph si nasliní prst a podrží ho proti větru. „Ještě tak hodinu. Možná dýl. Chystáš se vyrazit, než zakotví?“

Felicity skočí do člunu a zastrčí batoh s proviantem dozadu do skříňky na zádi. „Ne, počkám, až přistanou,“ řekne. „Není kam spěchat.“

„Určitě nechceš, abych jel s tebou?“ zeptá se Ralph.

„Budu tam tři dny, možná déle. Potřebují tě tady.“

Ralph přikývne, ale netváří se nadšeně. Všichni pracovníci Britské polární výzkumné stanice na Jižní Georgii umí

řídít motorové čluny, ale dlouhé a náročné plavby jsou v jeho kompetenci. Ptačí ostrov leží až na severozápadním výběžku více než sto kilometrů daleko. A to je dlouhá štreka i pro silný motorový člun.

Ale Felicity pochopitelně nehodlá jet nikam poblíž Ptačího ostrova. Ptačí ostrov není dostatečně bezpečný. Na Ptačím ostrově by ji mohl najít.

„Dej mi vědět, až v pořádku dorazíš,“ řekne Ralph.

„Jasně, žádný problém.“

Problém by to být mohl. Dost těžko může oznámit svůj příjezd na Ptačí ostrov na veřejné rádiové frekvenci, protože Jen a Frank, kteří na ni na ostrově čekají, to s největší pravděpodobností uslyší a její slova vyvrátí. Snad by mohla zkusit krátký přenos, přibližně v době, kdy by tam měla dorazit. Může říct, že akorát vjíždí do zátoky a všechno je v pořádku. Jen a Frank ji ve skutečnosti neočekávají už dneska, ale až někdy příští týden.

Tečka na obzoru se zvětšila.

„Za jak dlouho připluje?“ zeptá se Felicity.

„Pořád ještě za hodinu. Teda bez pěti minut, před kterými ses mě na to zeptala naposledy.“

Ralph s ní znovu projde bezpečností předpisy a Felicity potom ještě rychle zaběhne do kanceláře. Když vejde, Nigel vzhledne.

„Seznam pasažérů?“ zeptá se.

„Máš ho?“

Nigel jí seznam podá. Tentokrát všech pět stránek. Felicity si rovnou vezme tu poslední. To jméno ji přímo udeří do očí a Felicity má pocit, jako by ji opouštěly všechny síly.

„Ten koho čekáš, tam není?“ zeptá se Nigel.

Teď se nesmí sesypat. „Trefa,“ řekne. „Můj přítel slíbil, že by se sem za mnou zkusil přijet podívat, ale zdá se, že mu to nevyšlo.“